Pastorale brief

Editie 12 - 30 oktober 2020

Parochies H. Norbertus, H. Christoffel en Thomas a Kempis

Omzien naar elkaar

Pastoor Ton Huitink

Bizarre situatie

Helaas zijn we opnieuw geconfronteerd met een snelle stijging van het aantal besmettingen met het Coronavirus. Ook parochianen in onze 18 geloofsgemeenschappen hebben er concreet mee te maken. Is het niet vanwege iemand in hun directe omgeving, waardoor men ook zelf in quarantaine moet, dan is het wel omdat het virus een parochiaan zelf weet te treffen. Iedere keer schrikken mijn collega's en ik er weer van en vragen wij ons af, hoe wij onze parochianen in deze bizarre situatie toch goed pastoraal kunnen bijstaan. Wat meer kunnen we doen dan een telefoontje plegen en even laten weten dat er aan je wordt gedacht?

Solidariteit

Een paar locaties hebben besloten de vieringen voor enkele weken te stoppen. Dat is geen besluit 'van bovenaf' geweest, maar een besluit dat is genomen door de eigen gemeenschap op basis van zorg en solidariteit. Petje af hiervoor! Dat betekent niet dat andere locaties zich

verplicht hoeven te voelen dat ook zo te doen. Het virus presenteert zich in ons grote pastorale werkgebied niet overal even nadrukkelijk.

Toch Kerst vieren?

Inmiddels weten we dat we tot in december de beperkte lockdown moeten respecteren. Ook is een waarschuwing afgegeven, dat we rekening moeten houden met zeer drastische maatregelen als de stijging niet afneemt. De besturen en het pastoraal team hebben de afgelopen weken alle locaties gevraagd goed na te denken over de vraag hoe men dit jaar de komende feestdagen denkt te gaan vieren. Gewoon een viering houden zoals we dat ieder jaar hebben gedaan, maar dan met maximaal 30 personen? Of toch op een andere, nieuwe manier? Het is mooi te merken, dat de locaties hier heel creatief mee aan de slag zijn gegaan. Voor sommigen is Kerstnacht vieren met 30 personen geen probleem. Anderen organiseren op die avond bijzondere activiteiten, waarbij de bezoekers een route lopen door de kerk. De kerststal kan worden bezocht, een kerstverhaal voor de aanwezig kinderen wordt verteld en er klinkt kerstmuziek. Buiten op het kerkplein brandt een vuurkorf. Alles natuurlijk met inachtneming van 1,5 meter onderlinge afstand en geen grote groep in één keer in de versierde kerk.

Gelukkig prijzen

Voor de leden van het pastoraal team liggen er ook de nodige uitdagingen. Wij blijven parochianen bezoeken, zij het onder strikte veiligheidsmaatregelen, zeker wanneer ze in een ziekenhuis of zorgcentrum verblijven. Onze voorbereidingen op de feestdagen hebben voeding gekregen door wat de lokale gemeenschappen ons hebben aangereikt. We gaan ermee aan de slag. We zullen niet aan alle wensen kunnen voldoen of bij alle activiteiten aanwezig kun-

nen zijn. We prijzen ons gelukkig met vele vrijwilligers die in de eigen locatie Kerst 2020 mogelijk willen maken.

Mede-dragers van het pastoraat

Dankzij de vele vrijwilligers in onze parochies, lukt het om met elkaar de pastorale zorg geen exclusieve taak van het pastoraal team te laten zijn. Ook parochianen dragen daar al vele jaren in belangrijke mate hun steentje aan bij. Hoe kunnen we, pastores en parochianen samen, onder de huidige omstandigheden, die naar verwachting echt nog wel een tijd zullen gaan duren, toch een stap zetten? Een paar suggesties. De openstelling van onze kerken voor het opsteken van een kaarsje blijft een goed initiatief. Toch krijgen we ook signalen binnen, waarbij parochianen hun verdriet kenbaar maken dat de ontmoeting met elkaar erg wordt gemist. Is het mogelijk dat er in de verschillende wijken van onze parochies mensen zijn die gastvrij één of twee parochianen ontvangen voor een kopje koffie? Is het mogelijk om een telefooncirkel te starten om zo even te laten weten dat je aan elkaar denkt en misschien een Onze Vader of Weesgegroet met elkaar kunt bidden? Bijeenkomsten met grotere groepen is op dit moment niet verstandig en ook niet toegestaan. Zou het lukken te denken in termen van mogelijkheden in plaats van onmogelijkheden? Het zijn zomaar een paar suggesties om zo iedere parochiaan uit te nodigen ook drager van het pastoraat te zijn.

Omzien naar elkaar

Met de feestdagen die in snel tempo op ons afkomen, is de behoefte aan onderling contact groot. Juist in deze tijd moet ieder van ons zijn best doen om hieraan een steentje bij te dragen. Ik denk dat er onder de parochianen veel creativiteit aanwezig is. Ik weet dat in vele locaties al initiatieven zijn genomen om het onderlinge contact te onderhouden. Met de feestdagen in aantocht kan er naar mijn inschatting een tandje bij worden gezet. Even bijpraten, interesse tonen, niet meer maar zeker niet minder. Omzien naar elkaar: omwille van elkaar, wij horen bij elkaar.

Geroepen zijn

Fokke van Dalen, diaken

Blij gebeuren

Op 16 oktober jl. was het 10 jaar geleden dat kardinaal Eijk mij tot diaken heeft gewijd. Tijdens een blije viering mocht ik tezamen met mijn studiegenoten Jan van Heugten uit Vorden en Hans Nijhuis uit Enspijk het sacrament ontvangen. Zo'n wijding betekent het slot van de studie, maar zeker niet de afsluiting van het besef geroepen te zijn. Wat betekent 'geroepen zijn'? En geldt dat alleen voor de ambtsdragers in de kerk, zoals de diaken, priester of bisschop?

Onderscheid

In elke roeping kunnen we onderscheiden wat deze voor onszelf betekent. Geroepen worden we allemaal, dat geldt niet alleen voor ambtsdragers. God heeft ons allen nodig en wij kunnen allemaal gehoor geven aan zijn vraag. In Marcus 1, 17 spreekt de Heer ons helder toe met de volgende vraag: "Komt, volg mij". Laten wij die woorden eens overwegen om te zien wat zij voor ons betekenen.

De vraag zelf

Christus vraagt ons in de schrift Hem te volgen. Die vraag lezen we in het evangelie, maar komen we iedere dag tegen. Is het niet van Christus zelf, dan wel van iemand om ons heen die begaan is met Christus' werken. Denkt u maar eens aan de vraag om vrijwilligerswerk te doen, het verzoek om even een handje uit te steken of projectmatig bezig te zijn. En het leuke aan zo'n vraag is dat er bijzonder veel in zit, ook al lijkt het maar een kort verzoek.

‘Komt’

Ja, ik heb het goed gehoord, de Heer vraagt mij om mee te komen. Hij vraagt om verbinding, contact en relatie. Letterlijk is het de vraag om in beweging te komen. Om op te staan en mee te gaan. Ik mag mee met de Heer, als was ik uitverkoren. Is dat niet waar ik zo lang van gedroomd hebt? Uitverkoren zijn en mee op weg te gaan met de Heer? Toch heeft het me vaak genoeg in verwarring gebracht. Is dit het moment wel? Waarom juist nu? En is dat de stem van God wel? En zo ja, ga ik dan iets begrijpen van het werken voor de Heer? Op dit punt aangekomen, zijn vele mensen omgedraaid of hebben nee gezegd, bezorgd om de eigen vrijheid kwijt te raken. Ik herken dat. Vasthouden aan alles waar ik aan vast zit. En dat gehecht zijn, toont mijn afhankelijkheid. Komen, dat maakt mij vrij. Elke stap brengt mij dichterbij God. Dichterbij de vrijheid en verder van afhankelijkheid en onvrijheid. Ik kom, Heer, hoe kan ik anders?

Volg

Wanneer U voorgaat, Heer, hoe kan ik dan achterblijven? Natuurlijk, U bent mij vaak voorgegaan zonder dat ik reageerde. Dan hoorde ik uw woorden en zag de richting die U mij aanwees. Maar even vaak liet ik mij wegtrekken door allerlei zaken en verleidingen. Tot de dag is gekomen, waarop ik U echt zag staan, de dag waarop ik uw liefde heb ervaren en dat die mij heeft overrompeld. U was er aldoor, maar ik gaf geen gehoor tot ik uw roepstem ging begrijpen. In gebed opende ik mijzelf en U kwam als vanzelf naar mij toe. Zo makkelijk was het eigenlijk, achteraf gezien. U geeft mij vertrouwen. Vertrouwen in mijn geloof, in mijn hoop en in mijn liefde.

Mij

Met dat ene woordje ‘mij’ zegt de Heer zoveel als: ‘Nooit zal Ik je naam verloren gaan.’ De geliefde Heer koppelt de generaties aan elkaar. Vanaf het prille begin grijpt Hij in, laat Hij zijn aanwezigheid aan mij merken in de schoonheid van de schepping om ons heen. Laat Hij weten dat ook mijn naam in zijn handpalm staat geschreven. Vanaf de moederschoot ziet Hij naar me om en laat Hij zich kennen. Hoe zou ik dan zonder Hem kunnen? Bestaat er een andere weg dan om Hem te volgen? Ik ben immers verbonden met Hem. Als het ware als twee geliefden in een eeuwigdurende omhelzing. Elke dag kan ik Hem zien. Elke dag kan ik Hem ontmoeten in de Eucharistie. Elke dag kan ik Hem spreken in mijn gebed. Elke dag weer kan ik Hem horen in de Schrift. En elke dag weer fluistert Hij mij de woorden in van barmhartigheid, zorg en gerechtigheid. Hoe mooi is dat om te volgen. En op die manier wil ik Hem nog beter leren kennen, nog dichter bij Hem komen. Ja, Hem echt volgen, iedere dag. Wie volgt mee?

Wonen op de bijbelbelt

Theo van der Sman,
emeritus-pastoor

Psalmzingende priester

Regelmatig was ik voor de coronacrisis op zondagavonden te vinden tussen de kerkgangers in de Grote of Sint Stephanuskerk van Hasselt. De grote monumentale kerk staat in feite in de straat waar ik woon. Aan het einde van mijn werkweek vind ik daar bezinning en rust. De op de ‘Bijbelbelt’ wonende Hasselters keken er in het begin wel wat vreemd van op, dat de met hen hele noten psalmzingende priester tussen hen aanschoof. Maar daar zijn ze ondertussen aan gewend geraakt. De preek duurt er minimaal een half uur, de plaatselijke dominee is een geweldige spreker, zonder enige aantekening predikt hij rond drie gedachten. Niet lang geleden sprak hij over de transfiguratie op de berg Tabor. Hij deed dit aan de hand van een schilderij van de briljante schilder Rafaël die in de tijd van de Renais-

sance het immens grote doek schilderde dat tot op de dag van vandaag in het Vaticaans Museum te bewonderen is. Het zou het imposante sluitstuk worden voor zijn dood in Rome op 6 april 1520. Je hoefde het schilderij in het museum niet gezien te hebben om toch een goede indruk te krijgen, want de predikant zette het voor de hoorders neer in de kleurrijkheid van zijn zorgvuldig gekozen woorden. Hij liet anderen hoorbaar zien wat hem opgevallen was, hoe Chris-

tus als het ware lijkt te zweven tussen Mozes en Elia in. Maar de voeten van Christus heeft de schilder gericht naar de aarde, bergafwaarts gericht.

Hoop

Rafaël heeft er zoveel mee willen uitdrukken. Op de berg Tabor immers aanvaardt de Heer zijn weg naar Jeruzalem, naar Golgotha. Maar eerst is daar beneden aan de berg nog de vader, die zijn van een stomme geest bezeten zoon aan de leerlingen had toevertrouwd. Maar zij hadden de kracht niet om het kind van het kwade te bevrijden. Je ziet op het schilderij de wanhoop van de vader die omhoog blikt naar de Man Gods die van de berg afdaalt. Op Hem heeft hij zijn laatste hoop voor zijn zoon gevestigd.

Dominus vobiscum

Neemt niet weg dat onder de tonen van het beroemde Rudolph Knolorgel (1807), ook via de livestream van deze tijd, mijn gedachten wel eens weglijden langs de gewelven en de plaatsen, waar ooit een hoofdaltaar stond, of langs de gilde-altaren aan de zijmuren. Ik stel mij de vraag hoe eeuwen geleden de katholieken hier samen kwamen voor het vieren van het Hoogheilige en hoe het voor hen gevoeld zal hebben als zij 'ten hoogtij' mochten gaan. Toen ik een keer alleen in die kerk was zong ik de plechtige Latijnse prefatie, de tekst die ik zo uit mijn hoofd zingen kan. De gedachte ontroerde mij, dat misschien voor het eerst sedert eeuwen het gezongen 'Dominus vobiscum' het glas-in-lood weer deed trillen. Vreemd hoe de geest je in gedachtenvluchten kan brengen en je kan inspireren.

Eén takje

Met name aan de hand van de predicatie over het schilderij zag ik een schildering voor mij in de Hermitage - Sint Petersburg. Een oude man liggend op bed en een aantal mensen die hem bezorgd en verdrietig aankijken. Er ligt een takkenbos op het bed en in zijn hand heeft hij een takje dat gebroken is. Het is het Joodse verhaal van een man die aan het einde van zijn leven is gekomen en omringd met zijn naasten de laatste momenten doormaakt. Hij vraagt aan zijn kinderen de takkenbos door te breken, maar er is er niet een die de kracht heeft om dat te doen. De man haalt er één takje tussenuit en breekt dat met zijn laatste krachten voor de ogen van zijn kinderen door. Hij geeft de takkenbos vervolgens aan zijn kinderen terug en zegt daarbij: "Daarom verlang ik dat jullie samenblijven, alleen ben je zo breekbaar." Voor wie geldt dit eigenlijk niet? Is het geen bijzondere gedachte voor de kerk van vandaag?

Vieringen online

Uitzendingen vanuit de O.L.V. Basiliek te Zwolle

Voor de parochianen die niet kunnen of durven deelnemen aan vieringen in de kerken gaat de eredienst toch door. Het pastoraal team verzorgt op dinsdag, woensdag en vrijdag een Eucharistieviering die via het internet wordt uitgezonden. Aanvang is steeds om 19.00 uur. Op zondagmorgen wordt de viering van 11.00 uur uitgezonden. Alle vieringen zijn te vinden op:

Facebook.com
zoek op 'basiliek.olvzwolle.3'

Youtube.com
zoek op 'OLV basiliek Zwolle'

Colofon

De pastorale brief is een tijdelijke uitgave van het pastoraal team in Coronatijd. De brief is gericht aan alle parochianen. De leden van het pastoraal team zijn als volgt te bereiken:

Ton Huitink:	06 - 20 57 06 69 a.huitink@pastoraalteam.com
Jaap Scholten:	06 - 31 17 93 54 j.scholten@pastoraalteam.com
Jeanne Gerretzen:	06 - 12 78 24 35 j.gerretzen@pastoraalteam.com
Theo van der Sman:	06 - 51 07 53 32 tllmvandersman@kpnmail.nl
André van Boven:	06 - 57 54 11 73 a.vanboven@pastoraalteam.com